Dalur þessi er nyög fagur, bondabyli og þorp með miklu skögarhöggi. Þegar framundir dalbotninn kemur þrengist og hodin er ordin það mikil að grödur er semengjum, annar en greni-skögurinn. Jardmyndunin er alstadar skridur úr fjöllunum. Á einum stad sem vid förum um voru leifar af snjöskridum sem farid höfdu yfir vegjinn. Hoppandi fjallalokir, og töluverd á fellur eftir dalnum. Fjöllinn eru alstadar svo brött að það er eins og skögurinn standi jafn trekkunum.

Fyrir botni dalsins rís fjallid Zuckerhütl (Sykurtoppur?) í 3507 m hod og komumst vid rjett ad rótum fjallsins, eda ad stad sem Ranalt heitir, lengra nor vegurinn ekki. Þar eru ein 3 hótel, en lítil byggd önnur. Þetta mun vera í 1300 m hod.

Keyrdum sömuleid til baka um sinn, þar til ad vid beigdum inn í annan dal, Brennerskard

til stadar sem Brenner heitir, en
það er á landamærum Austurrikis
og Ítalíu. Snjerum þar við.
Dalur þessi er þrönt fjallaskarð með
litlu og engu undirlendi.
Þegar til Innsbruck kom var verið
að loka búðum. Skoðuðum í
búðarglugga og ókum um borgina.
Mikið er lijer af nýög reisulegum
byggingum, skemtigörðum, breiðum
götum og glosibrogur yfir öllu.
Verðlag er líklega heldur lægra en
í þýskalandi.
Í náttstað beið okkar ágotur
hvöldverður, og skemtun sem gamn
var að. Þarna var komnin hópur
Englendinga. dvalargestir, og
fjekk hóteleð Tyrolska þiltu til að
skemta. Voru þeir í þjóðbuningum
og syndu Tyrólska dansa með ýmsum
tilburðum sem eru táknræn fyrir
þjóðlífið - skógarhögg, steinhöggið, vjelasmiði,
nautabjöllur o. fl.
Hljómsveit spilaði, og almennur dans
á milli - Ágott.
Við fórum að sofa 10³⁰, þeðhjelt áfram til Kl. 3.

Timmtudagur. 3. júnís.
Bjatt veður.
Hözðum af stað kl. 9. Förum viður með ámi
Tun 30-40 km leið.
Þorna er almanut byrjaður slittur, og eru
timin kafsprottin. Dalurinn er þorna
flatur og breiður, en fjöllinn beggjavegna
ganza uppfyrir snjólinu.
Ekki sýndist mjer mikil afkóst í
heyskap þorna. Þeir slá að visu með
traktor, en svo tekur hundvinna við.
Setja heyið á hesjur, flestir nota þunger
krifur með trjelindum og klumpshyar
krislar við að ná heyinu saman.
Einstaka maður er með rakstrarjer-
kamhaujelar. Þeir nota jörnkarl, eð
eitthvað þvíumlegt til að bora holur
fyrir hesjustaurana (sem hjer er einn
með tittum ietur) og virtist mjer að þeir
gati verið full erfitt – þrjár og fjórar
manneskjur vinna á sama teig; og
alstaðar sjer maður konuna vinna
með manni sínum.
– Nú beigðum við til ~~hogra~~ vinstri um í
Alpafjöllinn og keyrðum um þrong
fjallaskörð. Komumst í þá hæð að

jörð var aðeins grön, um allstaðar þrifst grenið. Er þette geysi fögur leið, krögp fjöll og fjalla-vötn á stóru svöði með frem vegínum.
Þó fallegt sje í Þýskalandi, þá hefur íslenskt auga fleira við að dvelja hjer, og fleira sem er samboriligt við það sem áður var kunnugt.
- Þarna í Ölpunum eru lende-mori Austurríkis og Þýskalands. Þjóðverjarnir þurftu margs að spyrja Systu, sem er á Þýskum bíl. „Ertu á Heizubíl". „Nei, jeg á hann sjálf". „Þú ert Íslendingur. Hvar áttu heima í Þýskalandi? og hvað gerirðu?" - Og svo varð hún að sína skilríki fyrir því að hún hefði eignast bílinn á löglegann hátt. Hver átti hann áður, skoð-unarvottorð og tryggingarvottorð. Allt sjálfsagðir hlutir.
- Þegar norður úr Þýsku Ölpunum kom lokkar landið snögglega og sljetten með bondabýum, sem-

felldri roktun og, sveitaaporgum
og stórborgum breiðir úr sjer með
mismunandi smá höðum skjólbeltum
af trjám og skógarbeltum - allt til
sjávar, inn sem feldur aktur, tim
og aldingarður.
Okum um München, höfuðborg
Boernshjeraðs - 520 m yfir sjó, um 900 þús
íbúar, samgöngu miðstöð og sögufrog
skóla og iðnaðarbor. Þarna förum
við yfir Dóna. Nest förum við um
Nürnberg, 420 þús. manna bor, sem
varð fyrir miklu tjóni í striðinu - iðnaðar
bor. Báðar eru þessar borgir þunglama-
legar, dimm stórhýsi.
Síðan er ekið til Würzburg og gist
þar á hótel
Höfðum við þá ekið 536 km.
Þetta er 120 þúsund manna bor, er
rekur sögu sína til 741.
Borgir þessar eru rikar af gömlum
kirkjum og öðrum stórbyggingum, sem
kender eru við svonefnden Barrokstil.

Föstudagur. 4. júní.
Bjart veður, en mjög mikil móða í lofti svo að skyggni er tiltölulega lítið.
Förum af stað kl. 10³⁰, eftir hiðavafstur sem engan árangur bar.
Förum um Fulda, Badhersfd, Kassel og til Hannover. Eistum þar – á hótel Europäischer Hof (tröfalt verð ávið það sem við höfum ádur kynst).
Við vorum þarna lengi að sniglast á þröngum og leiðinlegum vegi, sem viða er verið að gera við og veldur töfum.
Það er eitthvað í sambandi við landamörin við A-þýskaland að mikið af umferð þvingast inná þessa leið.
Ereiðfarnari leið fer innfyrir landamöri A-þýskalands, en margir vilja vera lausir við tafir sem það kann að valda að fara þann veg.
Lengi vel er þetta hödött land með greniskogi á hverri bungu og tinum í höllunum og svo að seja samhangandi sveitaþorpum – byggingar yfirleitt sömilegar.
Á leiðinni milli Kassel og Hannover fer landið ört lokkandi, liðlarnir

hverfa að mestu og nú breidast akrar, korn, gardrokt og tún, um þetti flatlendi. Hjer erum við komin á aðalveg (Autoben) og bonda þorpin eru langt frá til byggja landa, en hjer hljóta að vera mörg gyrsi stór býli. – Hjer eru kýrnar svartskjöldóttar. Hjer er töluvert unnið við heyskap. Jeg hell að þar höfum við ekkert af þeim að tora. Þeir eru með vjelar sem við erum bunir að hasta – kombavjelar og „Honeer", og moka á vagna með kvislum og eru að dingla með hrifur við að þurka heyið.

Og það sem meira er: þeir nota kýr og uxa til drátter – við plogingu og raðhreinsun kyrir konan dýrin en bóndi stýrir plógi. Tvivegis í dag mottum við manni með tvo uxa fyrir vagni, og var drátterólin strengt framyfir ennið – ekkert um bógana. – Enfremur sá jeg 2. honeer, þar sem ömur ók traktor, en hin stirði plógi þar aftan í.

– Mikið er unnið að illgresiseydingu í gardroktinni. Þar gotum við sjálfsagt sitthvað lort.

Í þessum borgum sem við höfum verið
að fara um, eða nágrenni þeirra eru
verksmiðjuláku, reikhafarnir gnofa við
himinn og senda öpverra úti loftið.
Úr einum þeirra sáum við í gærkvöld
standa eldstólpa hátt til lofts.
Svo eru í nágrenninu íbúðarhverfin,
ljótir steinkassar uppá margar
hæðir. Jeg es hroddur um að
ekki sje holt að búa í sumum
þessara hverfa.
– En storar eru kirkjurnar.
Hönd þessi sem við höfum verið að
fara um eru að meira og minna,
leyti setin af katolikum – Austurrik
vist alveg. Auk hinna stórbrotna
og fögru kirkjubyggginga eru
tráarleg tákn hreint um alt, enkum
í Austurriki.
Þar es Kristslikneskja við þorpsbrunn-
inn, mjög viða við hottulegar beygjur
á þjóðvegum og viða annarstaðar.
Þetta es lika í þýskalandi, en
þó minna.
Viða eru helgimyndir og annað
tákront fyrir starfið í viðkomandi